

[Udenrigsministeren]

Alle parter i aftalen har i de forløbne uger i en række tilfælde givet udtryk for, at de andre parter ikke til fulde lever op til aftalen. Det må i den forbindelse ses som noget positivt, at disse konkrete sager netop bringes op og behandles i våbenhvile- og valgkommissionerne, og at parterne således holder fast ved Lancaster House-aftalen.

Danmark har ligesom en række andre lande og Det britiske Statssamfund sendt en observatørdelegation til at være upartiske iagttagere ved valget i Rhodesia den 27.-29. februar i år. Den danske observatørdelegation vil ligesom de øvrige observatører søge at danne sig et bredt og alsidigt indtryk af forholdene, af valgkampen og af selve valget og vil efter valget afgive en samlet rapport til regeringen.

Det ville på denne baggrund være forkert af mig eller af regeringen som sådan at begynde at udtale sig om konkrete spørgsmål, som måtte blive rejst fra den ene part eller fra den anden part.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg må med det samme sige, at jeg er meget utilfreds med udenrigsministerens besvarelse. Som afslutning sagde udenrigsministeren, at det ville være forkert at tage stilling til, hvad der foregår i dag i Rhodesia/Zimbabwe, men det er jo sådan, som udenrigsministeren selv fremhævede, at man har opbakket Lancaster House-aftalen, men det hjælper ikke meget, at man står her og siger, at der er organer, man kan klage sin nød til, hvis aftalen ikke bliver overholdt. Aftalen er rent faktisk blevet brudt gang på gang. Ifølge aftalen må der ikke være udenlandske tropper i Zimbabwe. Alligevel har den engelsk administrerede overgangsregering tilladt det i lang tid. Den har også tilladt, at man brugte Muzorewas gamle hjælpestyrker ikke almindeligt som hjælpestyrker, men i rhodesiske uniformer. Det kan ikke hjælpe, at udenrigsministeren bare står og siger her, at vi vil komme med en rapport, når det hele er overstået, for det, der sker i øjeblikket, er, at mulighederne for, at der overhovedet kan blive tale om frie og retfærdige valg i Zimbabwe/Rhodesia, undergraves med dansk passivitet som en af brikkerne. Jeg mener, at udenrigsministeren og regeringen påtager sig et medansvar, ikke

mindst når der er danske observatører til stede under valget.

Selv USA er gået så langt, at de i sikkerhedsrådet faktisk har fordømt det, der foregår i Zimbabwe/Rhodesia. Jeg ved godt, at USAs stillingtagen er formuleret på en sådan måde, at man både fordømmer den engelske administration i Zimbabwe og Den patriotiske Front, men ikke engang så langt er Danmark altså rede til at gå. Det vil jeg gerne have et klart svar på.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Det kan jeg ikke give noget klart svar på. Jeg mener, vi må konstatere, at det, man for ikke så forfærdelig længe siden anså for at være en politisk umulighed, nu er en mulighed, at man er i gang med en meget, meget besværlig proces i kølvandet af Lancaster House-aftalen, at det under alle omstændigheder måtte foreligge som noget af en kendsgerning, at problemerne ville være der. Det, som er regeringens håb, er, at man kommer igennem den meget besværlige proces på trods af de problemer, der måtte opstå, og som vi kan konstatere. Hvad angår klare svar, må jeg henvise til, hvad jeg sagde i første omgang.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 427

4) Til *ministeren for offentlige arbejder* af:

Kalnæs (SF):

»Hvorledes vil ministeren sikre, at DSBs tog, både intercitytog, lokaltog og godstog, i fremtiden ikke bliver aflyst på grund af personalemangel?«

Skriftlig begrundelse

Den 14. februar 1980 blev det tidligste intercitytog fra Fredericia til Nyborg aflyst på grund af, at der ikke var nogen lokomotivfører til at køre toget.

Selv om det er betryggende, at DSB ikke sender tog af sted uden fører, er det alligevel en helt uholdbar situation, specielt i en tid hvor der appelleres til befolkningen om at benytte den kollektive trafik og derved ned-sætte energiforbruget.